

ישו בקריית שמונה

יהודים אשר הרעכו החסרי דוחף אותם לזרועות הצלב מרמזים את עצמם וסופם סירוף הרע. משום שהצלב אינו מסמל לתענוגות בשרים אלא להיפך. אנשי קריית שמונה (העולם הזה 1027) לא התנצרו, אלא התהדרו במלוא סובן המילה.

משה עמנואל בן מאיר, חיפה

הכדאיניק

הסניגוריה של דוד שורין (העולם הזה 1027) על מפי' ועל הכדאיניקים שלה, בקשר להתנהגותם במשפלה ביחס לדוד סרינת אייזנהאואר, מוכיר לי את אותו אציל נדיב-הלב, שישלשל בבוקר לירה שלימה לקופסתו של סקצן נדבות ברחוב, ובאותו יום לפנות ערב התנבב אליו בלאט, סבב את הקופסה עם הלירה וכל המטבעות שהקבצו קיבץ כל היום.

כשנשאל לפרש התנהגותו השיב אותו נדיב, "מבעי הנני בעל לב רחום וחנן, ובחוקלי במסכן איני יכול לעבור על פניו מבלי להעניק לו נדבה הגונה. עברב סחתי מסנו את כל רכושיו, כי זוהי פרנסתו". ש. לוטטנברג, בני ברק

הרב מרמאר

בקשר לרשימתם על מותו של הרב זכריה רמארי (העולם הזה 1027), אביה של המרת שושנה רמארי, הייתי רוצה להוסיף עוד סיפור אחד מעיד על אביו של אדם גדול זה. בחילול שנות הארבעים יצא בארץ חוק האוסר על שחיטה פרטית, בבית שכניו של הרב רמארי הייתה לירה ובעלי השמחה בקשו לשחוט את נידם היחיד. הם פנו אל רמארי, שהיה שו"ב מוסמך. חזקו ידו על החוק, אולם לבו לא מלאו לסרב. הוא שחט את הנדר, קצב על כך בבית-השחיטת בסכום של 25 ל"י. את המעשה הביאו לידיעת השלטונות שכנים שעדים הייתה צרה בו. רמארי שלם את הקנס סכיסו, לא התי' לזון על בעלי השמחה ולא מסר למען מי שחט את הנדר.

ש. כהן, ראשון לציון

גם הים הוא דחם

השבוע נתקלתי שוב בבעיה הישנה — הים. האם הים הוא רכוש פרטי או צבורי? המדובר הוא בחוף "אכדיה", שם נדרש הקהל לקבל עכור השימוש בחוף 150 פרסומ. את הכסף נובח מועצת הרצליה מעשה זה הוכח באופן משפטי ככלתי חוקי (הריבוייה בבתי-הדין). עד מתי אפשר יהיה להפוך את החוק כפרהסיה. ועוד עליי נוף צבורי? מ. וסרהולץ, תל-אביב

הפרעה מכוונת

לפני שבוע הוסכם בין קבוצת הכדורגל שלני לבין קבוצת הפועל מנדליהעמק, ה' שונת במרחק ארבעה קילומטרים בלבד מאתנו, על קיום תחרות נוספיו, לאחר קבוצת הפועל שיחקה עם מנרשנו שבוע קודם לכן. אולם משפנינו למושל הצבאי בנצרת לקבלת רישיון תנועה, הוא סרב, ללא מתן הסברים כלשהם. בצורה זו פע מאתנו מלחיענות להוסנת שכנינו, הנעדר הפורטאי של מנדליהעמק. איסור זה על קבוצתנו לפגוש קבוצת ספורטאים יהודיים אינו רק הפרעה מכוונת נגד חופש התנועה שלני, אלא גם מכשול ממסיה כדרך ההתקבצות עם אחינו הספורטאים היהודיים.

מועדון הכדורגל, יפה, נצרה

אופני הרב

הופתעתי כשקראתי בכתבה, "שלוש שני קות על הנבול" (העולם הזה 1024) את ד' קטע על הרב שלום קורן סניכרת. אין זה נכון כי הרב קורן אינו מן המדקדקים. הרב לא החלים אף פעם לוותר על מנהג הקפדתו של החתן על-ידי הכלה. רק בא' שר ההורים ו/או בני הזוג אינם מפגים בכסם זה, אין הוא עומד על כך. כמו כן מפועל לא רכב הרב קורן על אופניו יתף וכל הסע על תלונת הרב מסבירה, כביכול, אין בו שחר. אדרבא, יחסיו של הרב קורן עם רבני סבירה הם יחסים של כבוד וריעות והבנה הדדית. דואב לבי על כלשונכם, כיוון שההרשמי שכתבתם בישך דווקא לספר בשבח חבד, ה' מפרד את עול הדת טרם ירכיבו על צוארי סהילתו. אני אחראי לאינפורמציה זו, כיוון שאני בנו בכורו של הרב ויודע אורחותיו.

יצחק א. דגני, נורח

נכון הדבר שאחר תקופה מסוימת של רבי' בה על חסור ואחרי שהישוב בעמק הירדן התרחב, רכש לו הרב זוג אופניים ורכב עליהם. אולם אף פעם לא ראינוהו יתף. הרב קורן חביב על בני עמק הירדן, דווקא שלמרות הקפדתו הפליאה על דיני מנהגי המסורת הוא יודע להתהלך ברכי' נועם עם הציבור החפשי בעמק הירדן.

שמריהו ברוהן, דגניה א'

האינפורמציה שנמסרה לכתבתם בקשר ל' רב שלום קורן היא מוטפית. יש להצטער צער רב על העולם שנגרם לרב. המכירות, תחצי'ר

כל הכבוד לרב קורן, הסוכר היסב גם מ' חוץ גבולות עמק-הירדן כאדם בעל השכלה עשירה והליכות נעימות. בפרסמו את הסי' פור על רבני סבירה שהתלוננו על רכיבת' האופניים על הרב קורן, לא התחנן העולם הזה בשום פנים לפגוע בכבוד חרב, אלא לספרו כתקריט משעשעת, המדיגמה על קצה המזלג את הבדלי חמ שנים בין רבני חדור הישן לבין רבנים מתקדמים יותר. יתכן שהרב לא היה יתף, אולם סיפור זה הוא למרות כל ההכחות, מעשה שהיה.

שש בש

מזה כמה שבועות אני עוקב אחרי מאבק הנבורה של העולם הזה עם הנ"ב, ואדוניו. זהו הקרב הננוש של דוד נבולית ושל נ'ורני הקדוש נגד הדרקון...

א. ג. תל-אביב

שובו בנים חוטאים! אסור לאדם לאבד את עצמו לדעת, לפי חוקי דת ישראל, וזהו בריוק מה שאתם עושים בצאתכם לבדכם נגד הכוח הכליכיל של שרות הבטחון... איזה פרחים אתם רוצים שאשלח להלויכם? ראובן פ., תל-אביב

ציפורנים אדומות, בבקשה.

מזה כמה שנים אני מרמה את מס ה' הכנסה. עד עכשיו עשיתי את זה במצפון רע, כדי לקיים את משפחתי. עכשיו אני עושה זאת במצפון טוב. לדעתי, כל הנותן כסף לקיום ארגון כלתי חוקי, הבולש אחרי אחרים כדי לאסוף נגדם חומר להשמצות. הופך את עצמו שותף לפשע...

לא-משלם-מיסים, תל-אביב

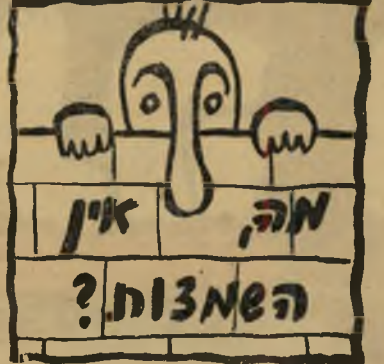
המלחמה הקרה (בינתיים) המתנהלת מזה שבועות בין הש. ב. לכינוס מוכירה לי משום מה, מישק מרחיב בשם שש בש... זאב עינא, פתח-תקוה

לפי עניות דעתי זה כבר עובר כל גבול. עם תמונת השער של ב'גוריון (העולם הזה 1028) עברתם על המותר, האם אתם חושבים שתמונות וכתובות מעין אלה תע' וזורנ? עשיתם בזה מעשה עוול הפונע בכל איש בישראל, זה נקרא לירוק לעצמנו בפנים ולהשפיל את עצמנו ואת כבודנו עד פער.

נחמיה וינבלום, גבעתינשר

לא העולם הזה הוא שבחר את טנגנו ה' ויכו. במונח "מסך השקרים" השתמש לרא' שונה מר ב'גוריון בבסאנו הפרטי נגד העולם הזה.

בייכות על הש. ב. בכנסת כינה שונא ההצהרות המושבע של שבועונכם בשם עתון "העולם התחתון". אין לי שמץ של ספק שמילום אלה נאמרו על ידו מתוך חרדה לשלימות שלטונו, באשר הוא רואה בכם את אחד הכלים הענקיים החותרים נגד שלטון תבוסני זה, אכול השחיתות והרעבון.

צ'אר בעברית

המשיכו בקו למרות ההתקפות עליכם. זכרו, שההתקפות לא רק שאין בהן כרי' להוריד מערככם, אלא שהן מהוות סימן מוכ' הק שאתם גורם בעל משקל. ככל שיאדר כוחכם כן יחלש המשפר.

ע. גלבוץ, תל-אביב

אם כי אני נורם הרבה חומר הנדפס בעולם הזה, אספתי לא אחת כי דרושים לנו עתונים שאינם מפחים ואינם משפטים עוולות ומדגנים מוסן לזמן שלשלוט כדי להעמידו על אחריות תפקידיו. כסופר רבר בעמק וכאיש מפא"י — אני מוען נגד ביקורת השלטון, מוסדות המדינה וה' הסתדרות. אני עצמי הנני מבקר מושבע ולזלום לחופש הבקורת בתוך מסגרת השל' מור, ובמידה שניתן לי פרסמתי עשרות מאווא רשימות ביקורת בשפתים שונים — לדעת רבים, אף יותר מדי... פסגתי וסענת האחרים מסוני מכוונת נגד צורת הבקורת שלכם. לנגד ה"ספה" אלא נגד ה"איד". נליונכם האחרון היה המחריד ביותר בצורתו, בכותרתו נגד ראש הממשלה. לא כל כך פסני שהוא נערץ על העם וחייו הם קודש לעיני האומה, אלא משום שהוא ראש ממשלה ואנו חייבים בכבודו.

הביקורת דרושה לנו כסם חיים, אך דרך הביקורת צריכה להיות הוגנת, תרבותית ובעלת רמה.

א. מש, עפולה
"במידה שאדם מודד, מודדני לו" — צורות הלחימה שבחר לו המשטר בזמן האחרון לחיטול והשתקת מתנגדיו, הן הקובעות את ה"איד" לגילוי מהותו האמיתית.

מר צ'אר

כשראיתי את השער בקיוסקים זה הזכיר לי משה. אני מתכוון לצוירים שהיו נהוגים בצאא הברזים, בו שרתי גם אני. שפרצו החיללים הברזיים להשמיץ תלונה, הם היו מצויירים רמות של אדם המצויץ מעל חופה, בתוספת שלוש מלים כגון: "מה, אין בירה?" או "מה, אין חופשות?" הרמות הייתה תמיד אותה הדמות, האם גם צייר השערים שלכם היה בצאא הברזיים?

דוד לויט, רמת-גן
לא, אבל הצבא הברזי היה אצלו, הפגיש אותו עם מיסטר צ'אר, דמות נופה ב' פוקלור הברזי (ראה ציור).

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורכי-משנה:

רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב: עורך תבנית: סילבי קשה אהרון צור

כתב בכיר: אלי תבור
צלם המערכת: אריה קרו

חברי המערכת:

ישראל ביבר, יצחק גבי, שייע גלור, לילי גלילי, דויד גורוביץ, רוני ורר, רוני וורר, אברהם חרסון, אוסקר סאבור, אלכס מסיס, אביב ססו, עסוס קינו, שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

שחוזרים מהעבודה. דני הודעו. גייג'י הס' עין מחסנית וצעק לעומתו: "מה אתה שר תקז דפוק כמה כדורים, ממורים כאלו!"

לפתע נזכר דני בחלום מימי ילדותו. באביו הוקר ואמו, שהרשעים התעללו בה בהיותה ערומה. ראה בעיני רוחו את אביו מופל לארץ בידי הגוים והם יורקים בפניו.

אך הגה נבהל. יריה נפלטה לו והיא פגעה במפקדו. הלז התחיל לצווח מכאב ודני נבהל. כעבור זמן השתחקו היריות. לצדי הדרכים התגוללו גופות מתות ודני המום לגמרי צעד ברגלים כושלות לעבר העמדה.

★ ★ ★

המורה כהן לא הסתפקה במיצע חריפעי זה, ביצעה שורה ארוכה של פעולות. בה' בינה שאין יחס הוגן ללא יחס של כבוד, סתה מתוכנית-הלימודים המקובלת, הק' וישה זמן רב ללימוד תקופת-הזהר של האימפריה הערבית. (כתובת התלמידה רוה: "הסברנו בכיתה את הסיבות לפריחת האימ' מריה המוסלמית בעבר, תרומתם של ה' ערבים לתרבות האנושית, וכן את הסיבות לנחשלותם של הערבים בימינו.")

תלמידי הכיתה ערכו סיורים בכפרים ה' ערביים בסביבתם. בכפר שפרעם חזו בק' בלת-הפנים המסורתית היפה של המוכתר הערבי. בכפר זוביידאת ראו את חיי הילדים הערביים, ההולכים יתפים קילומטרים רבים לצריף הרעוע המשמש להם בית-ספר. ה' ילדים התרגשו והחליטו להשתתף בסכס' כסף מקופת-הקבוצה שלהם בהגדלה ש' סידור המורים הערבים לשם תיקון הצריף. הם גם שלחו תפוחי-אדמה לזריעה בגינת בית-הספר.

הליום עצמם המשיכו בפעולה. הם ערכו בקבוצתם משפט בקשר לרצח שבויים, ה' וכתו על רגשותיהם כלפי אורחים ערבים ועל התנהגות חבריהם המבוגרים בצבא. הם מתחו אפילו ביקורת על חינוכם עד כה. כתב התלמיד אבנרי: "בשעה שלושאיים אחרים, רחוקים מאתנו, כגון מהפכת סין או סבלות הכרשים בארצות-הברית, מקדישים זמן רב יותר, (הרי) על נושא הערבים, הקרובים לנו יותר, ושאתם מצחים אנו לחיות, מוקדש מעט זמן, וגם זה נעשה בריפרוף."

מודה התלמיד לבנה: "ילדי הכפר השכן באו אלינו. שרנו איתם ואף שיחקנו, ובכל זאת לא היינו שלמים לגמרי עם עצמנו. לא היה זה יחס כבין שחים. הרגשנו זרות ואף ריחוק ולא שרנו לגמרי מתוך שמחת הפגישיה, אלא משום שאנו מרגישים חובה לעצמנו ומרגישים שכך צריך לנהוג."

מוסיף התלמיד שמעון: "לא כל אחד מבין באופן חיובי את הבעיה, אלא מקבל את הדברים כאילו חייב אתה לאהוב את אויבך הערבי באשר הוא ערבי..."

אך יתכן כי המחמאת העליונה למורת' מופת כהן כלולה בפסקה תמימה מרשימתה של התלמידה רוה: "הערבים הם בעצם אנשים כמונו."

אך יתכן כי המחמאת העליונה למורת' מופת כהן כלולה בפסקה תמימה מרשימתה של התלמידה רוה: "הערבים הם בעצם אנשים כמונו."

רחוב גליקסון 8, תל-אביב. 1970 26785, ת. ד. 136. טען למברקים: "עולמפרט". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, סל. 62239, ההפצח: דוד סופר ובניו, תל-אביב.

המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

שחוזרים מהעבודה. דני הודעו. גייג'י הס' עין מחסנית וצעק לעומתו: "מה אתה שר תקז דפוק כמה כדורים, ממורים כאלו!"

במאמר מענין על עבירות תלמידי ה' שמיניות, התלוננה השבוע המחנכת החתיקה טוני הלי, מנהלת בית-הספר תיכון חדש בתל-אביב, על המורים אינם עושים דבר כדי לעורר את הרגש המוסרי בלב תלמי' דיהם, תוך ניתוח פרשות אקטואליות. "באי' זה בית-ספר דובר אחרי מקרה כפריקאסם עם התלמידים על העובדות ועל האוירה המאפשרת מעשים כאלה?" שאלה באותו מאמר.

לפחות על מורה אחת אינה חלה תלונה זו: המורה-רבקה כהן בשער-העמקים. מקרה כפריקאסם זינעו אותה. מספרת היא, בייחון החינוכי של הקיבוץ הארצי אפקים: "חיי ברתי סיפור בעקבות מכתב לדני של אורי אבנרי (העולם הזה 999). גיבור הסיפור הוא נער בשם דניאל, שהוריו נספו בזמן השואה הנאצית. הנער נאסף על-ידי נזיר והוסתר בבית-מנזר. משם נמלט, והגיע עם עליית-הנוער לאחד הקיבוצים ואומץ על-ידי אחת המשפחות. אז הפסקתי וביקשתי את חניכי להמשיך."

כתבה לבנה, בת ה-14 וחצי: "... יצאה כל קבוצתו של דני לצבא. הוא רצה מאד להיות בחיל הצנחנים, אך הכושר הקרבי שלו לא הספיק לו... בצבא שמר דני על הערכים מסג. לא היה נסחב לריקודים ה' זולים והתעסקויות שונות, שהיו לפעמים חלק ניכר מהווי המנהג, הוא ועוד כמה חברים מקיבוצים אחרים חוג לריקודייהעם ומקהלה חגמדה. לא תמיד ליוו המפקדים ברצון מפעלים אלה, כי הם היו מכניסים אווירה של מוסד קיבוצי... נגמרו שנות השרות ודני חזר למשקו, לביתו הטוב. ב' היכנסו לחיי העבודה היומיומיים, נכנס שוב לענף המטעים תאהוב עליו, והמשיך את חייו בקיבוץ וידע נוצל את כל הטוב שבם."

פחות אידיוליות היו קורותיו של דני ב' סיפורה של רוה, בת ה-15: "... דני ישב בעמדה בשעה שפרץ גייג'י והודיע בשמחה: חברה, הצנחנים בסיני, יחי אנחנו! כולם קצצו ממקומותיהם והחלו לחבק ולנשק זה את זה. דני נשאר על מקומו וחשב: הגה שוב החלה מלחמה? התהיה זאת כמו ההיא? לא מספיק מלחמות? וכולו סלד מהבחורים שהוציאו בינתים יין מן הסליק וספחו זה על שכמו של זה."

למחרת בשעה ארבע צעדה הפלוגה לעבר כפריקאסם. בפתח הכפר עצרם המפקד ו' ציחה על כל החיילים לעבור בבתים ולהכריז שהוצר מחתיל הפעם בחמש בלם בשש כרגלי. דני עבר בשטח שהוקצב לו, נכנס לבתים, בידך לשלום את התושבים ומסר את הפקודה.

ב-4.30 התאספה הפלוגה. החברה צחקו והתבדחו כיצד דופר אחרי ערביה מסכנה וכיצד התעללו בזמן עבדול. רבים ספרו שלא רצו להיכנס לכל הבתים ורק בחלק הודיעו. המפקד חילק אותם מסביב לכפר. דני וגייג'י היו בסמוך לשער ושמו.

בחמש פחות 25 החלו חוזרים פועלים מעבודתם. הראשון נכנס בשקט ואו החלו יריות. דני לא הבין מי זה יורה עתה. היריות התרבו והגה גם לצידו יורים. הוא הסתכל. גייג'י יורה. על מי? על ערבים